

Каспар

Пролетта на 1995

Ето го и него! Ено Буде. Прецизен като часовник – точно в десет и половина. Паркира сребристия си опел „Корса“ на паркинга за гости непосредствено до новопостроената къща на иконома, която Джени подигравателно нарече „носталгичната къщурка на Симон“. Той остана още малко в колата, за да подреди документите в чантата си.

Каспар се надигна от бюрото си и се приближи към прозореца. От двустайния му тавански апартамент пред него се разкриваше цялото имение – неочакван бонус към скромното жилище. Той се подпря намръщен с две ръце на перваза, който все още очакваше второто си боядисване с блажна боя, и се загледа към Ено Буде. Мъжът бавно излезе от колата, пхнал протритата кафява чанта под мишница. Варенският съдия-изпълнител беше длъгнест и мършав, вървеше приведен, сякаш се бореше с крайбрежния вятър, а когато разговаряше с хората, в ъгълчетата на устата му постоянно се таеше съжалителна усмивчица. Тя явно изразяваше неговата солидарност с нещастниците, които или трябваше да си платят, или да откъснат жива плът от себе си. За Ено Буде не представляваше никакъв проблем да къса живо месо от клиентите си.

Каспар изруга тихо. Беше осъден на бездействие, тъй като отхвърлиха повторното му предложение да вземе финансово участие в проекта – хотел „Имение Драниц“. Дамите Франциска и Джени пожелаха да останат независими.

– Нее, Каспар, и дума да не става – още онзи ден категорично подчерта Джени. – В такъв случай бихме могли да приемем за съдружник и Симон.

Това сравнение дълбоко го засегна. Симон Щраснер беше лешояд, човек, готов да мине през трупове, за да спечели пари. Ако бяха го взели за партньор, нямаше да минат и три месеца, и имението щеше да е изцяло негово заедно с парка и езерото. А той, Каспар, бе самата му противоположност. Полезен глупак, който от почти пет години се беше заел с планирането и ръководството на строежа и затова получаваше смешно ниска сума в края на месеца. Инвестирал беше в проекта знанията и уменията си, всичките си сили и пет години от живота си, а сега, когато бяха затънали до гуша, той не искаше нищо друго, освен да ги подкрепи финансово със спестяванията си. Е, да, подsigурявайки се като съсобственик, но смяташе, че има право на това. Но не, дамите искаха сами да се справят. Жените от фамилията Драниц бяха твърдоглави и това той си го знаеше отдавна.

Какво щяха да спечелят, ако банките врътнеха кранчето и имението се окажеше обявено на търг? Кой щеше да е първият, който ще се докопа до Драниц? Господин архитектът Щраснер, разбира се. Като си представи, че този приказно красив имот, който под негово ръководство през последните години се превърна в многообещаваща инвестиция, би могъл да е собственост на Симон Щраснер само след няколко месеца, на Каспар му причерня пред очите. Не биваше да се стига дотам. Беше достатъчно неприятно, че Симон построи под носа им кичозната

приказна къща на иконома и от време на време се появяваше, за да изведе дъщеря си на разходка и да натъпче със сладкиши горкото дете.

Каспар се откъсна от потискащите си размишления и протегна врат, за да види по-добре съдебния изпълнител. Засадената преди две години алея с чинари все още беше твърде гола – надяваше се дърветата да са оцелели през зимата. Ено Буде влезе в павирания двор, ограден от ниска декоративна стена, и се насочи право към дясната къща за гости, в която преди около година се бяха настанили Франциска и Валтер Иверсен. Лявата къщичка, разположена непосредствено до парка, в която Каспар толкова искаше да заживее, междувременно се обитаваше от Джени и малката ѝ дъщеричка. Младата майка и детето бяха с предимство, затова той се оттегли и се задоволи с недовършения тавански апартамент. Което Джени прие като нещо напълно естествено и дори не поиска съгласието му.

По това време тя беше в детската градина с детето и помагаше почасово на своята приятелка Мюке в усмиряването на малките дивачета. Ено Буде знаеше това – в едно малко село като Драниц и околните селца всеки знаеше всичко, затова той предпочете да позвъни направо у Франциска Иверсен, защото там имаше по-голям шанс да открие някого.

Каспар чу, че овчарката Фалко се разлая – значи Франциска беше отворила вратата и вероятно тъкмо канеше Буде да влезе.

Сега той щеше да ѝ покаже неплатените сметки и законово установените условия за плащането им. След това тя, естествено, не би обелила нито дума по въпроса, за което двамата щяха да се договорят.

Каспар поклати глава примирен и от гърдите му се отрони дълбока въздишка. Вече не го свърташе горе в апартамента, затова заряза изчисленията, които правеше в момента, и реши да направи контролна обиколка из почти завършения ресторант. Откриването трябваше да се състои в съботата преди Великден, който тази година се падаше в средата на април, а хотелът би трябвало да отвори врати най-късно в началото на юни, по Петдесетница¹. Вчера свързаха последните електроуреди в кухнята, където – както обикновено – се стигна до сътресения, защото трите големи печки не можаха да заработят с пълна сила. Вероятно имаше проблем с тока с високо напрежение, за днес следобед бяха поръчали електротехник. Един господ знаеше дали той ще се появи – беше третият, когото ангажираха. Другите двама преустановиха работата си в имението Драниц заради изключителната неблагоприятност на поръчителката по отношение на заплащането. Беше възможно и третият електротехник вече да е разбрал за това. В такъв случай щеше да е трудно откриването да се състои на определената дата, защото дотогава не им оставаше много време.

Каспар набързо навлече едно яке и заслиза по стълбите. Към тавана стълбището още беше в първоначалното си състояние – изпоцапано с боя, някои стъпала дори бяха прогнили и изпотрошени. Той трябваше да внимава къде стъпва. По-надолу занемареното стълбище се беше превърнало в истинско бижу. Бяха излъскали дървото, подменили някои дъски, реставрирали инкрустирания парапет и грижливо бяха полирали всичко с вакса. На първия етаж, където известно време

---

¹ Един от най-големите християнски празници, почивен ден в Германия и в много европейски държави. Празникът прославя явяването на Светия Дух върху апостолите на 50-ия ден след Възкресението. Бел. ред.

живяха Франциска и Валтер Иверсен, сега имаше осем просторни стаи за гости с бани и още три, по-малки стаи, които щяха да се използват за перално помещение, стая за инструменти и библиотека. Всички те вече имаха нови тапети, в някои още липсваше подовото покритие и баните не бяха готови. Мебелировката щеше да е „с антикварна стойност“ – имаха договорка с антикваря холандец, чийто склад преди се намираше в помещенията на бившето ТКЗС. Сега той се беше преместил в Нойстрелиц, защото му трябваше повече пространство. Там бяха всички красиви, стари мебели, които веднага след промяната той откупи евтино от нищо неподозиращите източни немци – беше ги освежил, за да ги пробута след това срещу големи суми на хора от всевъзможни страни. Каспар изпробва кранчетата на чешмите и душовете в две от баните – работеха безотказно. Само плочкаджията не идваше на работа от две седмици. Каспар беше почти сигурен, че неплатената му сметка също стоеше сред документите на Ено Буда, които точно в този момент той тикаше под носа на Франциска.

Ех, беше толкова дразнещо, че малко преди финала се случваше тази глупост! Със сигурност отначало ресторантът нямаше да е на голяма печалба, трябваше да се плаща на готвача и кухненските помощници, както и на две жени от селото, за да сервират, но тях на първо време щяха да ги ангажират само почасово, за да намалят разходите и да са по-гъвкави. Отначало Елфи и Анке щяха да работят на повикване. Надявах се това да се промени след Петдесетница, когато трябваше да пристигнат първите гости на хотела. На пълен пансион. Всичко беше подготвено. Четири лодки и малък плаж край езерото. Освен това: три ездитни коня, които щеше да им предостави Бернд Кулман, бащата на Джени, както се разбра преди известно време. Перфектната почивка за стресирани граждани. А също и за семейства. В зоопарк „Мюриц“ на Соня Гебауер вече имаше малък кът за дребни животни, които можеше да се гаят, както и организиран маршрут из околността. Там обаче нямаше много какво да се види освен ливади и дървета. Местните диви обитатели бяха плашливи и се криеха от шумните нашественици.

Но както и да е – най-трудното беше отминало. Оставаше да потекат първите приходи. Човек можеше да се побърка. Каспар им беше на разположение с банковата си сметка – добре подплатена благодарение на разумни сделки с акции. На първо време тази сметка можеше да държи финансовите проблеми надалеч от имението Драниц, а те не я искаха. По-добре да се хвърлят с пълна пара в пропастта, вместо да подадат ръка на Каспар Воронски. Беше потискащо. Понякога той се питаше защо ли не си събира багажа. В края на краищата наблизо имаше достатъчно рентабилни обекти, които можеха да се купят изгодно, да се санират и да се използват за някое смислено начинание. Но той висеше в Драниц. Може би защото вече беше инвестирал толкова сили и ентузиазъм в този проект. А може би и поради други причини. Поради причини, за които предпочиташе да не размишлява. Нямаше никакъв шанс. Джени обичаше своя Ули. А за беда, той беше мил човек.

Бяха застлани с тъмнозелен килим стълбището надолу към ресторанта. На партера всичко беше вече напълно готово: помещението за гостите с щедрите прозорци, гледащи към парка, барът с машината за наливна бира, старинните мебели с подходящи тъмнозелени възглавници за сядане и груби ленени покривки, тесният бюфет от двайсетте години и три красиви стари шкафа, където бяха поставени съдовете, чашите и приборите. За вътрешното оформление на ресторанта

се беше погрижила Джени, а той ѝ съдейства с думи и дела. Наслади се на времето, когато заедно разгръщаха ежедневно каталози и сравняваха цени. Три пъти отидоха да разглеждат маси и столове, веднъж пренощуваха в хотел в Травемюнде. В отделни стаи, разбира се, но въпреки това беше хубаво два дни да я има само за себе си. Знаеше, че тя не го обича. Но го харесваше. Нещо повече – вслушваше се в съветите му. Обикновено. Не всичко беше загубено. Тя имаше нужда от него, разчиташе на него. И той ѝ беше на разположение. Това беше от значение. Една добра основа за надграждане. Любовта можеше да покори човек и съвсем внезапно. Както се случи с Мюке и нейния Кале. Двамата се познаваха още от времето, когато си играли в пясъчника. Кале веднага беше се влюбил, но прочутият гръм от ясно небе удари Мюке много по-късно. Затова пък с все сила. Сега двамата бяха щастливо женени и имаха близнаци. Момиченца. Манди и Мили.

„Не бива да се замислям толкова – каза си той. – Сега на първо място е имението.“ Ено Буде с неговите досадни сметки представляваше по-малкия проблем. Него Франциска вероятно би могла да го омае с приказки, защото беше познавала семейството му. Родителите му или техните родители – не бе толкова лесно да се определи възрастта на Ено Буде. Сигурно още като дете е бил с посивяла коса. Истински опасни бяха банките, там нищо не можеше да се направи. Когато той засегнеше темата, двете дами млъкнаха и ако по случайност той не беше в по-специални отношения с една банкова чиновничка от Шверин, нямаше да знае почти нищо. Това, което му довери под секрет сегашната му любовница, накара косата му да се изправи. Ако беше вярно, можеха да им вземат имението от днес за утре.

Той отиде до масите отсреща, които стояха до прозорците към двора, престори се, че намества възглавничките на столовете и погледна навън. Все още от Ено Буде нямаше и следа. Вероятно в къщата за гости се пазаряха за някаква вноска, която би осуетила законово определения за днес заповор на имуществото. За съжаление, в ресторанта имаше доста неща за конфискуване от съда, до завършване на евентуален процес относно собствеността – от чисто новите мебели през машината за наливна бира, новите съдове и прибори до високотехнологичните уреди в кухнята. Възможно беше Ено да се е прицелил дори в портретите на предците в нови рамки, които Франциска Иверсен и съпругът ѝ бяха окачили във фоайето на ресторанта. Навремето ги бяха открили при реконструкцията на тавана и Франциска много се гордееше с тях.

Каспар хвърли поглед към къщата за гости. Ако сега Франциска заплатеше част от сметките, вероятно нямаше да може да обслужи месечната вноска по банковия си кредит, което беше по-лошият вариант. Нека Ено спокойно постави печатите си върху вещите, не е задължително да са тези от новата кухня към ресторанта. С банките човек не можеше да се шегува, те вероятно вече надничаха от дупките си, за да си върнат парите. Само да можеше Каспар да ѝ го обясни! И с Джени не можеше да разговаря за това. Тя беше по-лоша и от баба си. Да, тя притежаваше безупречен, дори чудесен вкус, но трябваше ли непременно да избира най-скъпото? Известно му беше, че като съсобственик на имението и тя е взела кредит. За него бе непонятно как е убедила банката в Шверин да ѝ отпусне заем – та тя не можеше с нищо да го гарантира, а и не изкарваше никакви пари, но явно хората от банката твърдо вярваха в проекта и очакваха да донесе голяма печалба в необозримо бъдеще. Е, понякога с вяра можеха да се преместят планини. Парите бяха вложени в

обзавеждането на фойето за гости и в кухнята на ресторанта. За него си оставаше загадка как Джени изплаща месечните вноски. Единственият ѝ доход бе оскъдното заплащане от детската градина на Мюке за почасовата ѝ работа, и то само при необходимост. От него със сигурност не оставаше много, защото трябваше да се заплати мястото на Юлхен в детската градина. Златните времена на безплатна грижа за децата тук отдавна бяха отминали – детската градина на Мюке беше частна и струваше седемдесет марки месечно за дете. Умно момиче е Мюке, а също изключително находчиво. Освен детската градина тя беше отворила и малък магазин – всичко необходимо за детето плюс малко евтини дрешки и други дреболии за майките. Там човек можеше също така да седне на кафе и сладкиш. Беше истинска бизнесдама. Кой би могъл да си го представи? Но някой трябваше да печели парите в семейството, защото в това отношение не можеше кой знае колко да се разчита на Кале.

Изглежда, че пазарлъкът в къщата за гости се беше проточил и Каспар трудно се сдържа да не хукне нататък, за да предложи на Франциска Иверсен помощта си за пореден път. Точно сега моментът за това беше изключително неподходящ, защото гордостта на госпожа баронесата беше дълбоко накърнена и съответно отказът ѝ би бил доста категоричен. Той щеше да има по-добри шансове, ако по-късно опита чрез Валтер Иверсен. Съпругът на Франциска беше разумен, разсъдлив човек, и ако късметът на Каспар проработи, тя щеше да се вслуша в думите му. В момента беше съвсем безсмислено да се разговаря с Джени. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, защото наближаваше не само срокът за откриването на ресторанта, а и за пробните ѝ изпити към училището, където се подготвяше дистанционно за допускане до матурите. А за тях имаше да учи още много.

От мъчителната въртележка на нерешените му проблеми го спаси малък автомобил за доставки, който се приближаваше по алеята с чинарите към паркинга за гости. Заблуждаваше ли се, или това наистина беше фирмата „Бауер & Ко“, която трябваше да направи изкопа за плувния басейн в мазето? Действително – колата стигна до края на алеята и спря на паркинга. От нея слязоха трима здравеняци в работно облекло, нарамиха кирки и лопати и забързаха към имението, обзети от трудов ентузиазъм.

„Чудесно – зарадва се Каспар. – Работата в мазето ще потръгне, а щом басейнът бъде завършен, ще сме готови с най-важното. Само дано Ено Буде не излезе точно сега от къщата за гости с проклетата си чанта под мишница – това би съсипало всичко.“ Ено беше всеизвестен в околността, което се дължеше най-вече на опитните застрахователни брокери и на пъстрите каталози на големите търговски компании. Хората поръчваха като омагьосани, без да мислят за плащането. А когато изгубиш работата си, както ставаше с мнозина тук, с неплатените си сметки бързо можеше да се озовеш при Ено Буде.

– Единствените професии, неподвластни на кризата, са съдебен изпълнител и гробар – беше казал наскоро в кръчмата на Хайно Манке кметът Паул Рип. Черен хумор.

По изключение този път имаха късмет. Работливото трио пресече двора и влезе в имението, без да срещне съдебния изпълнител.

– Здравейте, името ми е Паул Бауер, разговаряхме по телефона – поздрави най-едрият от тримата и стисна ръката на Каспар. – Можем да започнем днес, ако нямате нищо против.

Преди да се свържат с фирмата, Каспар се беше информирал. „Бауер & Ко“ съществуваше едва от няколко месеца. Паул Бауер и двамата му синове бяха купили различна строителна техника от едно източногерманско предприятие, което вече беше закрито. Извършваха изкопни дейности, отсичаха дървета или разрушаваха стари постройки. За тяхна изненада, поръчките валяха. Особено в градовете, където много се строеше, се търсеха хора като Паул Бауер и синовете му. Цяло чудо е, че бяха намерили време за тази относително дребна поръчка.

– Радвам се, че дойдохте! – Каспар стисна ръката на Бауер. – Да слезем долу, очертал съм с тебешир мястото за изкопа.

За момент се почувства гузен. Изобщо не беше сигурен, че Франциска Иверсен ще е в състояние да плати на фирмата, вероятно нямаше да може. Въпреки това обаче беше страшно примамливо работата отново да потръгне. Каспар реши, че просто ще плати на бригадата от джоба си, ако се наложи.

Стълбището към подземие то бе тясно и оградено със зидове. Това беше старото стълбище за прислугата, което е водело преди към кухнята и останалите стопански помещения. Долу цареше мрак, понеже прозорците се подаваха само наполовина над павираната настилка на двора. От лявата страна бяха оставили старото разпределение на помещенията. Пералното, складът за дърва и въглища, както и винарската изба без особени трудности можеха да се превърнат в стаи за масаж с вани. По-различно беше положението от дясната страна: там свързаха голямата кухня с двата килера, събориха стените и поставиха няколко подпори, които по-късно щяха да се превърнат в изкусно облицовани колони. В така полученото голямо помещение трябваше да се разположи басейнът, към който планираха и малко продължение навън. Накрая около него щеше да се появи широка тераса с шезлонги, а в посока към езерото – детска площадка. Това си беше чиста фантазия, в която се чуваха крясъците на лешоядите на фалита. Но въпреки всичките си грижи и проблеми, човек не биваше да обръща гръб на мечтите си. А ако все пак го стореше, по-добре направо да зарязваше всичко...